

رشد ۲۶ هزار واحدی بورس

دیروز و برای سومین روز متوالی، شاخص کل بورس اوراق بهادار تهران با رشد ۲۶ هزار واحدی به دو میلیون و ۷۳۴ هزار و ۲۲۴ واحد رسید. به گزارش ایسنا، دوشنبه (۲۳ تیرماه ۱۴۰۴) شاخص کل بورس اوراق بهادار تهران با رشد ۲۶ هزار و ۵۰۴ واحدی نسبت به روز گذشته به دو میلیون و ۷۳۴ هزار و ۲۲۴ واحد رسید و رشد یک درصدی شاخص را رقم زد و برای سومین روز پیاپی نقشه بازار سبزپوش بود. روز یکشنبه نیز شاخص کل بورس اوراق بهادار تهران ۳۰ هزار و ۶۰۰ واحد رشد کرد و به رقم دو میلیون و ۷۰۷ هزار و ۷۲۰ واحد رسید، درحالی‌که همچنین شاخص کل هم‌وزن با رشد ۱۸۰۸ واحدی به ۸۲۱ هزار و ۳۳۶ واحد رسید با رشد ۰/۲۳ درصدی شاخص کل هم‌وزن شد.

افزایش قیمت نان فعلاً منتفی شد

رئیس اتاق اصناف تهران اعلام کرد که افزایش قیمت نان در جلسه بررسی شد اما به تصویب نرسید. نانواها با همچنان موظف به فروش نان با نرخ‌های قبلی هستند. حمیدرضا رستگار، رئیس اتاق اصناف تهران اعلام کرده موضوع افزایش قیمت نان در جلسه‌ای که دیروز برگزار شد، بررسی شده اما در نهایت به دلیل شرایط خاص اقتصادی کشور، این افزایش قیمت به تصویب نرسید. در روزهای اخیر، گزارش‌هایی از افزایش قیمت نان در برخی استان‌ها منتشر شد و رئیس کارگروه نان گفته بود که به زودی افزایش قیمت نان در تهران اعلام می‌شود. رستگار گفت که موضوع افزایش قیمت نان بررسی شد با این حال، به دلیل ملاحظات اقتصادی و برای جلوگیری از افزایش فشار بر معیشت مردم به تصویب نرسید. وی با بیان اینکه در شرایط فعلی نباید فشار بیشتری بر اقشار مختلف مردم وارد شود، افزود: «همه نانواها با ملزم هستند که نان را با نرخ مصوب قبلی عرضه کنند و هرگونه افزایش خودسرانه قیمت، تخلف محسوب می‌شود».

آسمان ایران در فضای محازی بسته شد

اشتباه در ترجمه یک خبر سبب شده تا خبر بسته شدن فضای آسمان ایران در دوری جدید در فضای مجازی منعکس شود. به گزارش فارس؛ روز گذشته خبری در فضای رسانه منتشر شد که طبق ادعای آن «فرودگاه استانبول در اقدامی عجیب تمام پروازها به ایران، اردن و عراق را لغو کرد» دست به دست می‌شد. در متن این خبر تاکید شده بود که «ترکیش ایرلاینز، پروازهای خود را به ایران، عراق، اردن، سوریه و لبنان از ۱۳ جولای تا ۳۱ جولای لغو کرده است.» بررسی از منبع این اطلاعیه مشخص کرد که خبر مرتبط با یک اعلان ترکیش ایرلاینز بوده است. این هواپیمایی با انتشار متنی عنوان کرده بود که «به دلیل تحولات تأثیرگذار بر پروازهای خطوط هوایی ترکیه به ایران، عراق، سوریه، اردن و لبنان در بازه زمانی ۱۳ ژوئن تا ۳۱ جولای ۲۰۲۵ مسافرانی که بلیط این پروازها دارند، مجوز به تغییر رانگن روزرو، استرداد وجه و تمدید اعتبار بلیط هستند.»

جدیدی ایجاد می‌کند، نه فهرست تحریم‌ها را گسترش می‌دهد،
و نه حوزه‌های اقتصادی ایران را هدف قرار می‌دهد.

بنابراین، با بازگشت قطعنامه پنجم نیز نه تحریم جدیدی بر نفت، گاز، بانک مرکزی، تجارت خارجی، کشتیرانی یا خدمات بیمه‌ای وضع شده، و نه حتی فهرست اشخاص و نهادهای تحریم‌شده توسعه یافته است. این قطعنامه صرفاً نقش تأییدکننده و تقویت‌کننده رویکردهای پیشین دارد و از این نظر، بازگشت آن به‌تنهایی تأثیر عملی بر اقتصاد ایران نخواهد داشت.

از حیث حقوقی نیز باید توجه داشت که اسنپ‌بک در بندهای مربوط به قطعه‌نامه ۲۲۳۱ صرفاً بازگرداندن تحریرهای پیشین است و نمی‌تواند اثری مستقل نسبت به قطعه‌نامه‌هایی بگذارد که فاقد عنصر تحریمی‌اند. از این رو، بر قطعه‌نامه ۱۸۳۵، حتی در فرض بازگشت کامل تحریرهای شورای امنیت، نقشی فرعی و مومکمل دارد و خود خارج از ارامات اقتصادی یا فنی جدید نیست. این ویژگی، آن را از دیگر قطعه‌نامه‌های تحریمی متمایز می‌کند.

با این توضیحات فقط باید نگران بازگشت قطعنامه ۱۹۲۹ باشیم.

قطعنامه ۱۹۲۹ شورای امنیت، که در ۹ ژوئن ۲۰۱۰ تصویب شد، نقطه عطفی در روند تحریم‌های بین‌المللی علیه ایران به‌شمار می‌رود. در قیاس با قطعنامه‌های پیشین (۱۹۶۴، ۱۷۳۷، ۱۷۴۷ و ۱۸۰۳)، این قطعنامه هم از نظر سیاسی و هم از حیث دامنه‌ی تحریم‌ها گامی فراتر بود. در واقع، شورای امنیت برای نخستین بار از سطح تحریم‌های صرفاً فنی در حوزه هسته‌ای و موشکی عبور کرد و در حوزه‌هایی از اقتصاد ایران نیز مداخله کرد. همین نکته باعث شده که در بحث اسانپیک - یعنی باگشت خودکار تحریم‌های سازمان ملل - قطعنامه ۱۹۲۹ نقش مهمی ایفا کند. نخست باید به آنچه تحریم شده است، با دقت اشاره کرد. اول آنکه در این قطعنامه محدودیت‌های بیشتری بر صادرات اقلام حساس مربوط به غنی‌سازی اورانیوم، بازرآوری، آب سنگین و تولید سلاح‌های هسته‌ای با تأکید بر کالاهای مندرج در اسناد ۲۵۴/INFCIRC و ۸۱۵/۲۰۰۶/س. وضع شده است و دوم فهرست اشخاص حقیقی و حقوقی تحت تحریم (اعم از ممنوعیت سفر و مسدودسازی دارایی‌ها) گسترش پیدا کرد و نهادهای نظامی، هسته‌ای و موشکی بیشتری به آن افزوده شده‌اند. برخی شرکت‌ها و افراد جدید از جمله فعالان حوزه سانتریفیوژ، معادن اورانیوم و مؤسسات پوششی وزارت دفاع ایران، به سه فهرست‌های ضمیمه افزوده شده‌اند. از همه دولت‌ها خواسته شده در ارائه ضمانت‌های صادراتی، با بیمه‌ها و حمایت‌های مالی دولتی برای تجارت با ایران «احتیاط» کنند.

بانک‌های ایرانی، به‌ویژه بانک ملت و بانک صادرات، به‌طور مشخص در بخش مالی مورد اشاره قرار گرفته‌اند. کشورهای عضو مکلف شده‌اند که بر تعاملات مالی با این بانک‌ها نظارت کنند و از تبدیل این تعاملات به مسیرهای کمک به برنامه هسته‌ای و موشکی جلوگیری کنند.

به‌شکوه‌ها اجازه داده شده تا کشتی‌ها و هواپیماهای ایرانی را در بنادر و فرودگاه‌های خود در صورت وجود قرائن منطقی مبنی بر حمل تجهیزات ممنوعه از سرور کنند.

بازگشت این قطعه‌نامه فروش نفت محدودتر می‌شود؟

در قطعنامه ۱۹۲۹ تحریم‌هایی علیه صادرات نفت، گاز، تجارت غیر مرتبط با برنامه هسته‌ای و نیز ممنوعیت فراگیر مالی و بانکی وضع نمی‌کند. برخلاف تحریم‌های یک‌جانبه آمریکا و اتحادیه اروپا که مستقیماً نفت، کشتیرانی، هواپیمایی، بانک مرکزی و سوسیفیت را هدف گرفتند، قطعنامه ۱۹۲۹ وارد این عرصه‌ها نمی‌شود. در نتیجه، اگر اسپنک فعال شود و این قطعنامه مجدداً لازم‌الاجرا شود، هیچ منع مستقیمی برای خرید نفت ایران، انجام تراکنش‌های هجومی مالی یا تجارت در حوزه‌هایی مانند مواد غذایی و دارو به وجود نخواهد آمد.

نکته دیگری که در تحلیل اثر قطعه‌نامه باید مورد توجه قرار گیرد، واقعیت‌های میدانی پس از حملات اخیر اسرائیل و آمریکا به تأسیسات هسته‌ای ایران است. در ماه ژوئن ۲۰۲۵، حملاتی به نطنز، فردو و تأسیسات زیرزمینی اصفهان صورت گرفت که به گفته منابع غربی موجب تخریب شدید بخشی از روایت‌های دقیقی از میزان آسیب‌ها در دست نیست، اما روشن است که بخش‌هایی از ظرفیت هسته‌ای ایران - به‌ویژه در زمینه سانتریفیوژهای پیشرفته - آسیب دیده‌اند. بنابراین، بخشی از تخریم‌هایی که در قطعه‌نامه ۱۹۲۹ به‌طور خاص علیه تولید یا نصب سانتریفیوژها یا استخراج اورانیوم وضع شده، حداقل در کوتاه‌مدت موضوعیت خود را از دست داده‌اند یا اثرگذاری آن‌ها محدود شده است.

با این حال، سایر بدهای قطعنامه از جمله محدودیت بر روابط مالی، سخت‌تر شدن دسترسی به بیمه و حمایت مالی برای تجارت، و احتمال افزایش بازرسی کشتی‌ها همچنان می‌توانند در عمل به موانعی جدی برای تجارت خارجی و تعاملات مالی ایران تبدیل شوند، به‌ویژه در فضایی که بانک‌ها و شرکت‌های بین‌المللی از بازگشت تحریم‌ها دچار هراس روانی می‌شوند.

در نتیجه، قطعهنامه ۱۹۹۹ در مقایسه با قطعهنامه‌های پیش از خود، اگرچه هنوز تحریم‌های تمام‌عیاری علیه اقتصاد ایران وضع نکرده، اما برای نخستین بار مرز میان تحریم‌های هسته‌ای و هوشافزار اقتصادی عمومی را تا حدی جابه‌جا کرده است. از این رو، در صورت فعال‌سازی اسنپک، بازگشت این قطعهنامه می‌تواند پیامدهای فزاینده‌ای در حوزه فنای ایران داشته باشد هرچند نه در حد تحریم‌هایی که آمریکا با اتحادیه اروپا به‌صورت یک‌جانبه اعمال کرده‌اند.

اعطای حمایت مالی عمومی برای تجارت با ایران، از جمله اعطای اعتبار صادراتی، ضمانت‌نامه یا بیمه صادراتی، احتیاط کنند تا این حمایت‌ها موجب گسترش فعالیت‌های حساس هسته‌ای یا برنامه‌های موشکی نشود. اما این نیز تنها یک فراخوان برای احتیاط است و ایجاد ممنوعیت مستقیم نمی‌کند. بنابراین، هیچ‌گونه تحریم صریحی علیه تجارت خارجی، نفت، گاز، هوافضا و دریایی، کشاورزی، دارویی یا صنعتی ایران در متن قطعنامه وجود ندارد.

۴ اعمال محدودیت برای بخش کشتیرانی که در این قطعه نامه آمده، می تواند فعالیت های تجاری را محدود کند؟

یکی از بخش‌های مهم قطعنامه ۱۸۰۳، بند ۱۱ آن است که به کشورها اجازه می‌دهد، در صورت وجود دلایل معقول نسبت به بازرسی کشتی‌ها و هواپیماهای متعلق به شرکت هواپیمایی جمهوری اسلامی ایران (Iran Air Cargo) و کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران (IRISL) اقدام کنند، مشروط به اینکه احتمال حمل اقلام ممنوعه وجود داشته باشد. این مجوز به خودی خود تحریم محسوب نمی‌شود، اما فضای حقوقی را برای اعمال محدودیت‌های بیشتر از سوی کشورهای عضو فراهم می‌سازد. به این حال، خود این بند محدود به حمل تحریم‌شده نیست. (هسته‌ای و موشکی) است و شامل کالاهای غیرنظامی یا تجاری نمی‌شود.

بند ۸ قطعنامه نیز فهرست اقلام، مواد و فناوری‌هایی را که فروش یا انتقال آن‌ها به ایران ممنوع است، توسعه می‌دهد. این ممنوعیت‌ها عمدتاً به اقلام مربوط به تکنولوژی غنی‌سازی اورانوم، بازفروری، یا تسلیحات موشکی بازمی‌گردد. این ممنوعیت‌ها همچنان بر مبنای قطعنامه‌های پیشین استوار هستند و دایره جدیدی از تحریم‌های اقتصادی ایجاد نمی‌کند.

🔴 تحریم افراد در این قطعنامه، گسترش پیدا کرد؟

بله، در بخش الحاقات قطعنامه، فهرست اشخاص و نهادهای
تحریمی گسترش یافته است. در ضمیمه اول، نام ۱۳ فرد حقیقی
جدید به عنوان افراد مرتبط با فعالیت های هسته ای و موشکی ذکر

شده است که شامل مدیران پروژه‌های غنی‌سازی در نطنز، مدیران تأسیسات اصفهان، و برخی مسئولان صنایع دفاعی می‌شوند.

همچنین در ضمیمه سوم، ۱۲ شرکت و نهاد تحریم شده جدید معرفی می‌شوند که عمدتاً مرتبط با تولید قطعات سانتریفیوژ، آزمایشگاه‌های سوخت، و شرکت‌های پوششی وابسته به صنایع موشکی هستند. اما حتی در این فهرست‌ها نیز هیچ نهاد نفتی، گاز، بانک، عموم، تاجران، عمده‌ای، به چشم نمی‌خورد.

در نهایت، باید تأکید کرد که اگرچه قطعنامه ۱۸۰۲ دامنه تحریم‌ها را گسترش داده و فضای روانی جدیدی برای فشار بر ایران ایجاد کرده، اما در صورت فعال شدن اسنپیک و بازگشت آن، تغییری جدی در وضعیت اقتصادی ایران از منظر تجارت نفت، گاز، بانک مرکزی، تجارت کالاهای عمومی، خدمات بیمه یا حمل‌ونقل دریایی ایجاد نمی‌شود. این قطعنامه همچنان در چارچوب یک رژیم تحریم هدفمند (targeted sanctions) قرار دارد که به جای تحریم‌های جامع اقتصادی، اشخاص، نهادهای، اقلام خاص و فناوری‌های حساس را هدف قرار داده است.

بنابراین در صورت بازگشت قطعنامه ۱۸۰۳ به واسطه اسنپ‌بک، فشارهای حقوقی و دیپلماتیک بر برخی نهادهای خاص و فناوری‌های حساس شدت می‌گیرد، اما بدنه اصلی اقتصاد ایران اعم از نفت، گاز، تجارت خارجی و شبکه بانکی همچنان تحت تحریم مستقیم سازمان ملل قرار نمی‌گیرد.

بر این اساس در حوزه اقتصاد نباید نگران چهار
قطعه‌نامه اول باشیم.

و حتی قطعه‌نامه پنجم، قطعه‌نامه ۱۸۲۵ شورای امنیت که در ۲۷ سپتامبر ۲۰۰۸ یعنی ۶ مهر ۱۳۸۷ به تصویب رسید، بر خلاف قطعه‌نامه‌های پیشین مانند ۱۷۴۷، ۱۷۳۷ و ۱۸۰۳، حاوی هیچ تحریم جدیدی علیه ایران نیست. این قطعه‌نامه را می‌توان صرفاً یک قطعه‌نامه سیاسی دانست که هدف آن تأکید دوباره بر تعهدات پیشین ایران و تقویت موضع دیپلماتیک جامعه بین‌المللی، بدون ایجاد پیامدهای اجرایی تازه است. بنابراین، در صورت فعال‌سازی مکانیزم سانپیک، این قطعه‌نامه به تنهایی موجب بازگشت هیچ تحریم جدیدی نخواهد شد، زیرا اصولاً تحریمی را وضع نکرده است که بازگردد.

در بند نخست این قطعنامه، شورای امنیت صرفاً قطعنامه‌های قبلی شامل ۱۶۹۶، ۱۷۳۷، ۱۷۴۷ و ۱۸۰۳ را تأیید و مجدداً بر اعتبار آن‌ها تأکید می‌کند. این بدان معناست که محتوای الزام‌آور این قطعنامه‌ها همچنان به‌قوت خود باقی است، اما قطعنامه ۱۸۲۵ چیزی بر آن‌ها نمی‌افزاید. در بند دوم، بیانیه وزاری خارجه شش کشور طرف مذاکرات به همراه نماینده عالی اتحادیه اروپا درباره رویکرد دوگانه (مذاکره و فشار) مورد اشاره قرار می‌گیرد، که مجدداً تأکید می‌است بر راه حل سیاسی مسئله هسته‌ای ایران. نکته مهم دیگر در بند سوم دیده می‌شود که بر «راه حل زودهنگام و مذاکره شده» تأکید دارد و از تلاش‌ها برای پیشبرد این هدف استقبال می‌کند. بنابراین، بر خلاف تحریم‌محور بودن برخی قطعنامه‌های پیشین، این متن بر زبانی سیاسی و نرم تنظیم شده و می‌کوشد فشار بین‌المللی را از مسیر اجماع دیپلماتیک مداوم بخشد، نه از مسیر افزایش تحریم‌ها.

در بند چهارم، از ایران خواسته می‌شود که به صورت کامل و بدون تأخیر به تعهدات خود در قطعنامه‌های پیشین عمل کرده و خواسته‌های شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی را نیز اجرا کند، اما این خواسته نه الزام

تسلیمات یا اقلام مرتبط، به صورت مستقیم یا غیر مستقیم، منع
سند و تمامی کشورها نیز موظف شدند از خرید هرگونه سلاح از
ایران خودداری کنند. این نخستین باری بود که ایران در حوزه
صادرات تسلیحات در سطح بین المللی تحریم شد؛ اقدامی که
بیشتر بُعد نمادین و ژئوپلیتیکی داشت، تا اقتصادی، چراکه ایران
صادرکننده عمده تسلیحات به بازار جهانی نبود.

در بند ۶، از کشورها خواسته می‌شود که در فروش تسلیحات سنگین به ایران، از جمله تانک، هواپیمای جنگی، بالگردتهاجمی، موشک و سیستم‌های موشکی، بهیات احتیاط را به‌عمل آورند. همچنین ارائه هرگونه آموزش فنی، خدمات مالی، سرمایه‌گذاری یا واسطه‌گری را مرتبط با این اقلام نیز باید با وضع محدودیت همراه باشد اما همچنان این بند به‌صورت الزام‌آور و قطع نشده است و در قالب «درخواست برای رعایت احتیاط» از ایران می‌خواهد روشنی از واژه‌هایی مانند «تصمیم» یا «ممنوعیت» استفاده نمی‌کند.

در تحولی مهم، بند ۷ از کشورها و نهادهای مالی بین المللی می خواهد که از ارائه کمک های مالی، تعهدات جدید، یا وام های ترجیحی به دولت ایران خودداری کنند؛ البته به استثنای موارد انسان دوستانه و توسعه ای. این بند فضای روانی همکاری های مالی رسمی با دولت ایران را تیره تر می کند، به ویژه در تعامل با نهادهایی مانند بانک جهانی یا بانک توسعه اسلامی. با این حال هیچ یک از این موارد شامل تحریم های مستقیم علیه بانک مرکزی، یا بانک های تجاری، سوئیفت، یا سازوکارهای پرداخت بین المللی نمی شود.

قطعه‌نامه ۱۷۴۷ همچنین دایره اشخاص و نهادهای تحریمی را گسترش می‌دهد. از جمله، برای نخستین بار بانک سپه و بانک سپه اینترنشنال به‌دلیل حمایت از صنایع موشکی ایران هدف قرار می‌گیرند. این نکته حائز اهمیت است، زیرا این اولین ورود جدی نهادهای مالی ایران به فهرست تحریم‌های سازمان ملل محسوب می‌شود. با این حال، حتی در اینجا نیز تحریم‌ها محدود به اشخاص خاص و نهادهای وابسته به صنایع موشکی و هسته‌ای هستند و به کل سیستم بانکی ایران یا عملیات‌های تجاری عمومی تسری نمی‌یابند.

در زمینه قطعنامه، فهرستی از اشخاص حقیقی و حقوقی مرتبط با فعالیت‌های هسته‌ای و موشکی ایران آمده است که ورود آن‌ها به کشورهای عضو باید محدود شده و دارایی‌های احتمالی‌شان مسدود شود. در میان آن‌ها، برای نخستین بار شماری از فرماندهان سپاه پاسداران و نیروی قدس - از جمله سردار قاسم سلیمانی - نیز دیده می‌شود. این رویکرد، نشان از تغییر تدریجی نگاه شورای امنیت از تمرکز صرف بر فناوری هسته‌ای، به بزرگنمایی گسترده‌تر امنیتی و منطقه‌ای دارد، اما همچنان در چارچوب همان منطق هسته‌ای و موشکی باقی می‌ماند.

بنابراین، در پاسخ به این پرسش شما که آیا قطعهنامه ۱۷۴۷ در صورت بازگشت از طریق اسنپک، بخش‌هایی مانند نفت و گاز، تجارت خارجی، کشیرونی، بیمه، کشاورزی، بهداشت یا گردش مالی عمومی را هدف قرار می‌دهد یا نه، باید گفت: خبر این قطعهنامه اگرچه یک گام فراتر از قطعهنامه قبلی برداشته و برای نخستین بار به‌صورت حاشیه‌ای با نهادهای مالی تماس یافته، اما همچنان یک قطعهنامه فنی-امنیتی محدود است و ساختار تخریمی فراگیر ندارد. تمرکز اصلی آن بر محدودسازی صادرات، تسلیحات، جلوگیری از توسعه فناوری‌های موشکی، و ایجاد فشار روانی بر نهادهای مالی بین‌المللی است، نه بستن درهای اقتصاد ایران.

با این حال، تجربه نشان داده است که همین قطعه‌ها، ولو محدود، زمینه‌ساز اجماع‌سازی و تحریم‌های فراگیرتر بعدی بوده‌اند. لذا هرچند اجرای مستقیم قطعه‌ها ۱۷۴۷ پیامدهای اقتصادی کلانی در پی ندارد، اما زمینه‌ساز فشارهای سیاسی و حقوقی گسترده‌تری خواهد بود، به‌ویژه اگر کشورهای عضو با تفسیر موسع از مفاد آن به اقدامات یک‌جانبه دست بزنند.

🔴 الزام آور شدن تحریم‌ها از قطعنامه ۱۸۰۳ آغاز شد؟

خبر. قطعهنامه ۱۸۰۳ که در تاریخ ۳ مارس ۲۰۰۸ یعنی ۱۳ اسفند ۱۳۸۶ تصویب شد، گام مهمی در تکامل تدریجی رژیم تحریم‌ها علیه ایران به‌شمار می‌آید. این قطعهنامه در پاسخ به عدم همکاری کامل ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و عدم توقف غنی‌سازی اورانیوم، دایره محدودیت‌ها را گسترش داده و برای نخستین بار وارد حوزه‌هایی چون بازرسی کشتی‌ها و فعالیت‌های بانکی خاص می‌شود. اما با این حال، همچنان تمرکز اصلی آن بر فعالیت‌های هسته‌ای، موسیقی، و اشخاص و نهادهای مرتبط باقی می‌ماند و تحریم‌های عام علیه اقتصاد ایران در حوزه‌هایی چون نفت، گاز، بانک مرکزی، تجارت عمومی یا کشتیرانی غیر نظامی برقرار نمی‌کند.

مهم‌ترین وجه این قطعنامه آن است که تحریم‌های پیشین را تقویت می‌کند، اما برخلاف تصور عمومی، دامنه آن محدودتر از تحریم‌های جامع اقتصادی است. برای نمونه، در بند ۱۰ از دولت‌ها خواسته شده است که نسبت به فعالیت‌های بانک‌های ایرانی، به‌ویژه بانک ملت و بانک صادرات، هوشیار باشند. این عبارت (*exercise vigilance*) به معنای واقعی کلمه توصیه‌آمیز (non-binding) است و ایجاد ممنوعیت الزام‌آور برای تعامل با بانک‌هایی نمی‌کند. بنابراین، هرچند در عمل ممکن است موجب کاهش تعامل شود، اما به لحاظ حقوقی، دستورات قاطع در مورد توقف روابط بانکی صادر نمی‌کند.

این قطعنامه در بند ۹ از
دولت‌های خواهی که در

